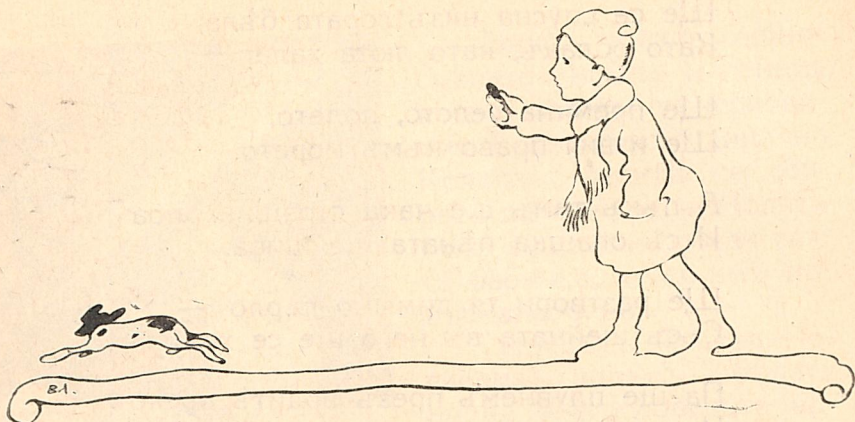

МИРЧОВОТО КОЛЕДНО ДЪРВО.

Мирчо бѣше палаво момченце. На Бѣдни вечеръ го оставиха въ малката стаичка при чича Бориса. Майка му и баща му гласѣха нѣщо въ гостната стая. Не искаха да имъ прече малкиятъ немирникъ.

Чичо Борисъ обичаше Мирча. А Мирчо само съ него мируваше, защото чичо Борисъ разправѣше хубави приказки.

Мирчо се покачи на колѣнитъ на чича Бориса и рече:

— Чичо Борисе, разправи ми една приказка!

— Добре, — рече чичо му. — Слушай!

— Единъ день дѣдо Господъ слѣзълъ на земята. Искалъ да избере коледно дърво за всѣко послушно момченце. Отишълъ въ гората. Огледалъ се. Имало и голѣми борчета, имало и малки. Потърсилъ дѣдо Господъ, и избралъ за всѣко момченце дръвченце. Тѣкмо щѣлъ да си трѣгва, ударилъ се по челото и рекълъ: „Ами на Мирча кое дърво ще изберемъ? Мирчо е немирень, но може да се поправи. Нека приготвя и за него дръвце.“

Погледалъ дѣдо Господъ, погледалъ — намѣрилъ едно мъничко дръвце. И рекълъ: „Дръвцето е мъничко. Но ако Мирчо е послушенъ и ако обича баща си и майка си, то ще порастне тройно и четворно. Ако ли пъкъ е непослушенъ и ядосва баща си и майка си — ще изсъхне“.

— Азъ съмъ послушенъ, чичо Борисе! — извика Мирчо.